

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/2010-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. M., K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody P., zastúpeného advokátkou JUDr. M. G., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenia čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. BB-3 T 28/07 z 9. júna 2008, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2010 doručená sťažnosť Ing. M. M., K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 49 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a účinný prostriedok nápravy čl. 13 dohovoru rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“), sp. zn. BB-3 T 28/07 z 9. júna 2008, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. BB-3 T 28/07 z 9. júna 2008 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009 právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu podvodu vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy zaručujúceho základné právo na zákonného sudcu (sťažovateľ síce namietal porušenie tohto základného práva len odkazom na čl. 48 ústavy bez uvedenia príslušného odseku článku, ústavný súd však bez

toho, aby sťažovateľa vyzýval na doplnenie sťažnosti vychádzajúc z obsahu jej odôvodnenia zohľadnil pri preskúmaní sťažnosti námietku porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy zaručujúceho toto základné právo). V kontexte tejto námietky dôvodil sťažovateľ takto:

«Sťažovateľ namieta skutočnosť, že vo veci konal a rozhodoval Špeciálny súd v Pezinku, nakoľko jeho pôsobnosť bola nesprávne založená. Výška škody v tomto prípade totiž nedosahovala výšku vyžadovanú pre založenie pôsobnosti Špeciálneho súdu podľa § 15 odsek 2 písmeno d). z.č. 141/1961 Z.z. vo vtedy platnom znení (Trestného poriadku). Pôsobnosť Špeciálneho súdu sa vzťahovala na majetkové trestné činy, ktorými mala byť spôsobená škoda vo výške dosahujúcej najmenej desaťtisíc násobok malej škody. Malou škodou sa pritom rozumie škoda vo výške minimálnej mzdy zamestnanca, stanovenej pre rok 2002, v ktorom došlo ku skutku, v sume 5.570,-Sk. Pôsobnosť Špeciálneho súdu teda mohla byť daná iba vtedy, ak škoda dosahovala najmenej sumu $10.000 \times 5.570,-\text{Sk}$, čo je spolu 55.700.000,-Sk.

Spôsobená škoda bola v obžalobe celkovo vyčíslená na sumu 74.826.554,20,-Sk. Podľa prehľadu vkladov na účet spoločnosti K. a.s. v súvislosti s výstavbou bytov „N.“ bola zo ŠFRB a MvaRR SR poukázaná na tento účet čiastka vo výške 89 049 524,20 Sk. Hodnota vykonaných prác „N.“ podľa znaleckého posudku bola vyčíslená na 18 450 019 Sk. Z uvedeného vyplýva, že celková výška škody v nijakom prípade nemohla dosiahnuť sumu 74 826 554,20 Sk ako to vyplýva z výroku rozsudku, ale mohla byť iba v max. výške 70 599 505,20 Sk. Z tejto sumy však spoločnosť uhradila štátu daň z pridanej hodnoty v sume 7 420 880,-Sk, a sťažovateľ z tejto sumy poskytol ako úplatok sumu 9.000.000,-Sk, o čom je doposiaľ vedené trestné konanie pred Špeciálnym trestným súdom v Pezinku - obžalovaný JUDr. E. Č. a spol. Vzhľadom na uvedené sa suma mala znížiť o uvedené čiastky, nakoľko tieto sumy nemožno považovať za čiastky, ktorými sa spoločnosť neoprávnene obohatila, pretože tieto sumy nepredstavujú pre spoločnosť žiaden majetkový prospech, ale sú jej výdavkom. Ak by suma 89 049 524,20 Sk bola znížená o vyššie uvedené čiastky ($89\ 049\ 524,20,-\text{Sk} - 18\ 450\ 019,-\text{Sk}$ (cena vykonaných prác) – $7\ 420\ 880,-\text{Sk}$ (zaplatená daň z pridanej hodnoty) - $9\ 000\ 000,-\text{Sk}$ (suma odovzdaná JUDr. E.Č.), dostali by sme sa na sumu $54\ 178\ 625,20,-\text{Sk}$, čo je menej než $55\ 700\ 000,-\text{Sk}$, pričom pôsobnosť Špeciálneho súdu mohla byť založená len v takom prípade, ak škoda dosahovala najmenej sumu $55\ 700\ 000,-\text{Sk}$.

Tieto skutočnosti boli pritom jasne zrejmé a preukázané už pred podaním obžaloby, takže mohli a aj mali byť zohľadnené pri určení skutočnej výšky škody. V žiadnom prípade sa nejednalo o „hypotetické zistenie“, ktoré mohlo vyjsť najavo až v priebehu súdneho konania, ako je to uvedené na 9 strane uznesenia Najvyššieho súdu SR o dovolaní zo dňa 17.12.2009, ale o skutočnosti jasne zrejmé a preukázateľné už pred podaním obžaloby.

Ak Najvyšší súd SR v odmietnutí dovolania konštatuje, že dôvody, pre ktoré bola založená pôsobnosť Špeciálneho súdu sú dostatočne rozvedené v uznesení Krajského súdu v Košiciach z 12.decembra 2006 sp.zn. 6 T 11/05 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 30. októbra 2007 sp.zn. 4 Tost 10/2007, a s ktorými sa stotožňuje, k tomu je potrebné uviesť, že v uvedených uzneseniach je odôvodnená príslušnosť Špeciálneho súdu s prihliadnutím na ust. § 454a a 454aa Tr.por, ktoré upravujú príslušnosť Špeciálneho súdu vo vzťahu k trestným konaniam začatým pred vznikom Špeciálneho súdu. Citované uznesenia ani uznesenie o odmietnutí dovolania sa však nezaoberalo skutočnosťou, či bola založená pôsobnosť špeciálneho súdu vzhľadom na ustanovenie § 15 Tr. Poriadku, upravujúce minimálnu výšku škody zakladajúcu pôsobnosť Špeciálneho súdu.»

Vo vzťahu k námietke porušenia čl. 6 ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru a čl. 50 ods. 3 ústavy sťažovateľ uviedol, že v prípravnom konaní boli vypočutí svedkovia, u ktorých sťažovateľ nesúhlasil len s prečítaním ich svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní pred špeciálnym súdom a navyše navrhol vypočuť ďalších svedkov, ktorých výpovede považoval za relevantné. Špeciálny súd však dospel k záveru, že „výpovede týchto svedkov nie je potrebné prečítať a použiť ich ako dôkazný prostriedok“, čo sťažovateľ označil za porušenie svojho „práva na účinnú obhajobu“.

Taktiež podľa sťažovateľa nebola v trestnom konaní, a to ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom, zabezpečená ďalšie relevantná svedecká výpoveď.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „vo veci neboli za rovnakých podmienok vyslúchaní svedkovia proti obžalovanému ako svedkovia v jeho prospech, pretože svedkovia v prospech obžalovaného neboli vyslúchaní vôbec“.

Sťažovateľ namietal porušenie ústavného princípu zaručeného čl. 49 ústavy, podľa ktorého len zákon ustanoví, aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno za spáchanie trestného činu uložiť, a čl. 7 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého uložený trest

nesmie byť prísnejší, než trest aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. V tejto súvislosti prezentoval sťažovateľ argumenty, že špeciálny súd sa pri rozhodovaní o uložení trestu nevysporiadal so skutočnosťou, že sa sťažovateľ významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, pretože v jeho prípade neaplikoval ustanovenie § 40 ods. 4 Trestného zákona upravujúce inštitút mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, podľa ktorého ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa, súd zníži trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý sa významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu prijímania úplatku. Podľa sťažovateľa bolo povinnosťou súdu, buď v rozsudku uviesť tieto okolnosti hodné osobitného zreteľa vylučujúce mimoriadne zníženie trestu (čo však súd neurobil), alebo tento inštitút aplikovať. Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľ poznamenal, že najvyšší súd nepovažoval dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku za naplnený, dôvodiac, že nepoužitie predmetného ustanovenia podľa § 40 ods. 4 Trestného zákona nie je ani otázkou právneho posúdenia skutku a ani nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia, dovolací súd však účasť sťažovateľa na objasnení inej trestnej činnosti nenamietal.

Ďalej sťažovateľ označil v sťažnosti porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a uviedol tieto dôvody:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení o odmietnutí dovolania na str. 10 uvádza, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ale nie na revíziu skutkových zistení, a že samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať. Je zrejmé, že v trestnom konaní boli porušené viaceré práva sťažovateľa, a to zo strany orgánov činných v trestnom konaní, čím boli naplnené dôvody, pre ktoré je dovolanie možné podať, vymenované v ust. § 371 odsek 1 Trestného poriadku. Podmienky dovolania teda splnené boli a odmietnutím dovolania bolo porušené právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok, kde porušenie spôsobili osoby pri plnení úradných povinností (vyšetrovateľ, prokurátor, senát Špeciálneho súdu v Pezinku a odvolací senát Najvyššieho súdu SR, dovolací senát Najvyššieho súdu SR).“

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a nestranný súd zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a argumentoval takto:

„Sťažovateľ namieta toto ustanovenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky s ohľadom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.5.2009, sp.zn. PL.ÚS 17/08 (650/2006 Z.z.). V tomto náleze Ústavný súd vyslovil, že zriadenie Špeciálneho súdu, ktorý rozhodoval v označenej trestnej veci o vine a treste na prvom stupni, je v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, keďže nie je možné vylúčiť zásah výkonnej moci do súdneho konania. Plénum Ústavného súdu v predmetnom náleze vyslovilo nesúlad ustanovení čl. 1 § 1 zákona č. 458/2003 Z. z., § 14 ods. 1. a 3. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov a iné s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b, čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nesúlad s čl. 148 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj s čl. 11 ods. 1 Dohovoru OSN proti korupcii.“

Podľa názoru sťažovateľa v trestnom konaní vedenom proti jeho osobe došlo k porušeniu *„celého radu základných práv a slobôd sťažovateľa“*, pretože vo veci konal nepríslušný súd, bolo porušené jeho právo na obhajobu, bol mu uložený trest odňatia slobody mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení, čo podľa sťažovateľa *„poukazuje na porušenie práva na spravodlivé súdne konanie ako pred Špeciálnym súdom v Pezinku, tak aj pred Najvyšším súdom SR“*.

Sťažovateľ tiež poukázal na to, že *„Taktiež dĺžka konania pred Špeciálnym súdom v Pezinku, ako je uvedené aj vyššie pri namietaní porušenia práva na obhajobu, je značne neprimeraná v porovnaní s rozhodovaním súdov v iných kauzách, kde od podania obžaloby 27.11.2007 do vyhlásenia rozsudku 9.6.2008 uplynulo len 194 dní. V tak krátkom čase je nemožné vykonať dokazovanie tak, aby bolo možné vec spravodlivo prejednať.“*

V závere predmetnej námietky sťažovateľ uviedol, že *„Vzhľadom na vyššie citovaný nález Ústavného súdu ako aj na skutočnosť, že v pôvodnom konaní Špeciálny súd v Pezinku aj Najvyšší súd SR porušili najmenej päť ďalších základných práv sťažovateľa, ktorých*

porušenie sťažovateľ touto sťažnosťou namieta, možno mať dôvodné pochybnosti o dodržaní práva na spravodlivé súdne konanie a aj o nestrannosti a nezaujatosti oboch súdov.“ .

Napokon sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru v dôsledku odsúdenia k trestu odňatia slobody „*nezákonným rozhodnutím a postupom*“.

Na základe týchto argumentov sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa, Ing. M. M., bytom K., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody P., miesto výkonu trestu: S. podľa čl. 5 odsek 1, článku 6 ods. 1, článku 6 odsek 2, článku 6 odsek 3 písmeno b) a d), článku 7 odsek 1, článku 8 odsek 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 46 odsek 1, článku 48 , článku 49 a článku 50 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky boli rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, ako súdu prvého stupňa zo dňa 9.6.2008 č.k.. BB-3 T 28/07 IČS:9507100116, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.3.2009 č.k. 1 Toš 7/2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2009 č.k. 1 Tdo 11/2009 porušené.

Rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, ako súdu prvého stupňa zo dňa 9.6.2008 č.k. BB-3 T 28/07 IČS:9507100116 sa zrušuje.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.3.2009 č.k. 1 Toš 7/2008 sa zrušuje.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2009, č.k. 1 Tdo 11/2009 sa zrušuje a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ing. M. M. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- EUR, ktoré sú porušovatelia práva povinní mu spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušovatelia práva sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. BB-3 T 28/07 z 9. júna 2008

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane prezentoval názor, že povinnosť zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Ako vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Proti rozsudku špeciálneho súdu sp. zn. BB-3 T 28/07 z 9. júna 2008 mal sťažovateľ možnosť podať riadny opravný prostriedok podľa § 245 a nasledujúcich zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006“) – odvolanie. Túto svoju možnosť aj využil a odvolanie podal. O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009.

Právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám vo vzťahu k rozsudku špeciálneho súdu mal v rámci odvolacieho konania najvyšší súd. Najvyšší súd v rámci opravného konania v prípade, ak by pri svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že súd nižšieho stupňa svojím rozhodnutím alebo postupom, ktorý rozhodnutiu predchádzal, porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, mal povinnosť týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Týmto je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009

V zmysle už uvedeného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu na poskytnutie ochrany základným právam a slobodám podľa princípu subsidiarity sa uplatňuje iba vtedy, ak poskytnutie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecného súdu.

Právomoc ústavného súdu preskúmať rozsudok najvyššieho súdu ako súdu druhostupňového a poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa bola v tomto prípade daná, pretože tak ako to potvrdil svojím rozhodnutím o dovolaní sťažovateľa najvyšší súd, poskytovanie tejto ochrany vzhľadom na nedostatok dovolacích dôvodov nepatrilo do právomoci dovolacieho súdu (bod 3 odôvodnenia).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, III. ÚS 95/09).

V zmysle judikatúry ústavného súdu pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým bolo v prípade sťažovateľa doručenie rovnopisu rozsudku (obdobne III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03, III. ÚS 37/08).

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009 bol sťažovateľovi doručený 28. apríla 2009. Z uvedeného vyplýva, že dvojmesačná lehota na podanie

sťažnosti uplynula najneskôr 29. júna 2009, a teda sťažnosť bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí ustanovenej lehoty (26. marca 2010).

Na základe toho ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 7/2008 z 26. marca 2009 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009

V zmysle judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Podstatu svojich námietok sťažovateľ vyjadril takto: „*Je zřejmé, že v trestnom konaní boli porušené viaceré práva sťažovateľa, a to zo strany orgánov činných v trestnom konaní, čím boli naplnené dôvody, pre ktoré je dovolanie možné podať, vymenované v ust. § 371 odsek 1 Trestného poriadku. Podmienky dovolania teda splnené boli a odmietnutím dovolania bolo porušené právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok, kde porušenie spôsobili osoby pri plnení úradných povinností (vyšetrovateľ, prokurátor, senát Špeciálneho súdu v Pezinku a odvolací senát Najvyššieho súdu SR, dovolací senát Najvyššieho súdu SR).*“

Sťažovateľ porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru považuje zároveň

za naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), c), h) a i) Trestného poriadku a v postupe najvyššieho súdu, ktorý ním podané dovolanie odmietol, vidí porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, ako aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil tieto okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. a), c), h) a i) Trestného poriadku, to znamená dôvody, že vo veci konal nepríslušný súd, zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu, bol mu uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a rozhodovanie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Námietku pochybenia podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odôvodnil sťažovateľ tým, že konajúce súdy nevyčíslili správnu, reálnu výšku škody, ktorá mala byť nižšia ako minimálna výška škody zakladajúca pôsobnosť špeciálneho súdu v zmysle § 15a Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006.

V tomto prípade poukázal sťažovateľ aj na to, že *„Nie je vylúčené, práve naopak je tu dôvodné podozrenie, že v tomto prípade dochádzalo k zásahom výkonnej moci do súdneho konania, ktoré má byť nezávislé.“*, keďže predkladal orgánom činným v trestnom konaní v súvislosti s jeho trestnou vecou aj dôkazy *„korupcie v politických kruhoch v tom čase najväčšej koalícnej strany“*.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl sťažovateľ v tom, že konajúci súd odmietol predvolať a vypočuť na hlavnom pojednávaní ním navrhovaných svedkov preukazujúcich jeho obhajobu s odôvodnením, že disponuje dôkazmi v rozsahu nevyhnutnom pre prijatie svojho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku argumentoval tým, že špeciálny súd a najvyšší súd sa vôbec nevysporiadali so skutočnosťou, že sa významnou mierou podieľal na odhalení a objasnení trestného činu

korupcie, a nezohľadnil ju uplatnením inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 40 ods. 4 Trestného zákona.

Napokon, ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal sťažovateľ v podstate skutočnosť, že skutky popísané vo výroku rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Tento bod doplnil aj o tieto argumenty: *«Sme toho názoru, že skutky pôvodne právne kvalifikované ako trestný čin subvenčného podvodu vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250b ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktoré súd označil ako skutky v bode 2/ napadnutého rozsudku, je potrebné považovať za samostatný skutok a trestný čin, rovnako ako skutky právne kvalifikované ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., pretože ide skutkovo i právne o individuálne modifikované skutkové podstaty ako po subjektívnej tak i objektívnej stránke.*

O žalovanom trestnom čine subvenčného podvodu podľa § 250b ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorý je skutkovo stylisticky zahrnutý v popísaných skutkoch a rozsudku pod bodmi 1/ aj 2/ spolu s pokračujúcim trestným činom podvodu vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 Tr. zák., podľa nášho názoru nebolo možné nerozhodnúť a považovať ho len za jeden pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., pretože tomu tak nie je.

Uvedený názor podporuje skutočnosť, že ak som sa nedopustil subvenčného podvodu, ktorý bol uznaný za „lége artis“, ako som sa potom mohol dopustiť „contra lege“ podvodu, ktorý je súčasťou rovnakého skutku? Pri tomto trestnom čine sa predsa vyžaduje, aby podvodný úmysel bol už pri podpísovaní dôležitého dokumentu - zmluvy, faktúry a pod. - čo v danom prípade nebolo preukázané a to ani v štádiu prípravy, pokusu alebo dokonaní tohto trestného činu.»

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009 o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia uznesenia poukázal na splnenie podmienky prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku (možnosť podania dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená), jeho

podanie oprávnenou osobou v súlade s ustanoveniami § 369 ods. 2 písm. b) a § 369 ods. 5 Trestného poriadku, ako aj podanie dovolania v zákonnej lehote podľa ustanovenia § 370 ods. 1 Trestného poriadku.

V rozhodnutí najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uviedol, že *„V tomto prípade je úplne nesprávny názor dovolateľov, že v predmetnej trestnej veci rozhodol nepríslušný t.j. Špeciálny súd, pretože podľa § 15a ods. 2 písm. d/ Tr. por. výška spôsobenej škody nedosahovala desaťtisíc násobok minimálnej mzdy podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky z 21. augusta 2002 účinným od 1. januára 2002, ktorým sa ustanovila minimálna mzda vo výške 5 570 Sk.“* .

Najvyšší súd odkázal na závery uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v spojení s uznesením najvyššieho súdu obsahujúce špecifikované dôvody zakladajúce pôsobnosť špeciálneho súdu, na základe ktorých bola vec sťažovateľa podľa § 188 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 postúpená krajským súdom špeciálnemu súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Najvyšší súd uviedol, že predmetné uznesenia poukázali predovšetkým na to, že okrem výšky spôsobenej škody určujúcej v zmysle § 15a ods. 2 písm. b) Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 pôsobnosť špeciálneho súdu bolo rozhodujúce aj uplatnenie prechodných ustanovení § 454a a § 454aa citovaného zákona ako *lex specialis* k spomínanému § 15a tohto zákona.

Absenciu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd oprel o argumentáciu, podľa ktorej v trestnom konaní konajúci súd vychádzajúc zo základných zásad trestného konania zakotvených v ustanoveniach § 2 ods. 5 a ods. 6 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 určuje sám rozsah dokazovania potrebný pre rozhodnutie, a preto nevykonaním dôkazov navrhovaných a považovaných subjektívne sťažovateľom za relevantné, avšak súdom vyhodnotených ako nie nevyhnutých, nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu.

Ďalej najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť tvrdenia o existencii dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku argumentujúc, že sťažovateľovi bol uložený trest prípustný za trestný čin, pre ktorý bol uznaný vinným, a to v rámci zákonnej

trestnej sadzby preň ustanovenej. Zdôraznil, že neuplatnenie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody zjavne nesúvisí ani s otázkou právnej kvalifikácie, a nie je ani nesprávnou aplikáciou hmotnoprávnej úpravy.

Napokon najvyšší súd konštatoval, že nedošlo ani k naplneniu dôvodu na dovolanie podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku alebo nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Najvyšší súd uviedol, že dôvodom dovolania podľa tohto ustanovenia nemôže byť nesprávne skutkové zistenie, dovolací súd totiž nie je oprávnený preskúmavať skutkový stav ustálený právoplatným rozhodnutím, a preto pri posudzovaní danosti dovolacieho dôvodu podľa uvedeného ustanovenia je ustálenými skutkovými zisteniami viazaný. Najvyšší súd záver o právnej kvalifikácii skutku uvedeného v rozsudku špeciálneho súdu považoval za plne zodpovedajúci popísanému zistenému skutkovému stavu.

Najvyšší súd vychádzajúc zo svojich záverov vyslovil „*evidentné nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Tr. por.*“.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovení § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil

s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

V prvom rade pri konštatovaní splnenia požiadavky zákonného sudcu najvyšší súd odkázal na rozhodnutia prijaté v zmysle relevantnej právnej úpravy [ustanovenie § 188 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006], ktorým bolo plne odôvodnené postúpenie veci vychádzajúce zo špecifikácie výšky škody, ktorej korešpondovala pôsobnosť špeciálneho súdu v spojení s aplikáciou právnej úpravy – *lex specialis* pre založenie jeho pôsobnosti.

Najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť námietky porušenia práva na obhajobu poukazujúc na obsah zásady náležitého zistenia skutkového stavu podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006, v zmysle ktorej je určenie rozsahu dokazovania pre účely náležitého zistenia skutkového stavu ako nevyhnutného podkladu pre prijatie rozhodnutia výlučne zverené konajúcemu súdu uplatňujúcemu zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 6 citovaného zákona).

V rámci namietaného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd kvalifikoval argumentáciu sťažovateľa ako neopodstatnenú, keď poukázal na to, že neaplikovanie „*zmierňovacieho ustanovenia*“ podľa § 40 ods. 4 Trestného zákona nemožno považovať za právnu vadu nesprávneho použitia hmotnoprávneho ustanovenia.

Najvyšší súd interpretujúc obsah dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zdôraznil, že je aplikovateľný zásadne na vady právneho, a nie skutkového charakteru, pričom konštatoval, že popis skutku obsiahnutý v rozsudku bol konajúcim súdom správne premietnutý do jeho právneho posúdenia.

V namietanom konaní a prijatom uznesení sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009 najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení

Trestného poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. a), c), h) a i) Trestného poriadku (rozhodnutie veci nepríslušným súdom, porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie druhu trestu, ktorého uloženie za prejednávaný trestný čin zákon nepripúšťa, a založenie rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia), na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

V každom z týchto prípadov logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel najvyšší súd k záveru o nenaplnení dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku. Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa predchádzal racionálny, podrobný, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Preto ústavný súd konštatuje kvalitu odôvodnenia rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach prípadu neprislúchalo posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel, teda zaoberať sa tvrdením sťažovateľa o tom, že podmienky dovolania splnené boli a najvyšší súd, ktorý dovolanie odmietol, porušil jeho právo na účinný prostriedok nápravy zaručené čl. 13 dohovoru. Keďže ústavný súd zaujal stanovisko konformity uznesenia najvyššieho súdu s čl. 46 ods. 1 ústavy, v nadväznosti na to konštatuje, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (mimoriadny opravný prostriedok) podľa čl. 13 dohovoru sťažovateľovi odopreté nebolo. Najvyšší súd ako mimoriadna opravná inšncia sa dovolaním sťažovateľa zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantnej právnej úpravy

a napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúci postup druhostupňového súdu preskúmal a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je totiž automatický nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa (podobne III. ÚS 51/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) dohovoru, čl. 7 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 11/2009 zo 17. decembra 2009, ktoré mali zakladať vymedzené dovolacie dôvody a ktoré videl sťažovateľ v odmietnutí svojho dovolania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2010